

ΕΝΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ

Κάποτε ένας βαθύπλουτος μεγαλέμπορος από τη Ρουάν, περήφανος γιατί είχε φίλο του ένα συνθέτη, θέλησε να του διοργανώσει μία συναυλία, όπου θα παίζονταν αποκλειστικά έργα δικά του. Και, μία κι είχε άφθονα τα οικονομικά μέσα, αποφάσισε να δώσει στη συναυλία αυτή όσο το δυνατόν μεγαλοπρεπέστερη εμφάνιση. Γι' αυτό αποτάθηκε στον όνομαστό διευθυντή της ορχήστρας των Συναυλιών του Κονσερβατουάρ Φίλιπ Γκωμπέρ.

—Κύριε Γκωμπέρ, του είπε, θέλω να βγει καλή η δουλειά, γι' αυτό πληρώνω δσα—δσα. Λοιπόν μή μου κάμτε οικονομίες. Θέλω πολλούς μουσικούς και πρώτης ποιότητας. Πόσοι λέτε να χρειαστούν;

—Μμ, ως ένενήνταπέντε, αποκρίθηκε ο Γκωμπέρ.

—Δέν πειράζει κάντε τους εκατό για να χούουμε στοργυγυλό αριθμό.

—Όχι ένενήνταπέντε είναι αρκετοί. γιατί θάχουμε δεκαέξη πρώτα βιολιά, δεκατέσσερα δεύτερα...

—Μία στιγμή, κύριε Γκωμπέρ! τόν διέκοψε ο πλούσιος Μαικίνας, φαίνεται πώς δέ με καταλάβατε καλά. Σας είπα πώς θέλω να βγει καλά ή δουλειά και πώς πληρώνω γερά! Δόξα σοι ο Θεός λεφτά δέ μάς λείπουνε! Γι' αυτό δέ θέλω δεύτερο πράμμα στην ορχήστρα σας. Άφήστε λοιπόν τὰ δεύτερα βιολιά, θά πάρετε μονάχα πρώτα! Άν κοστίζει και κάτι παραπάνω δέ χάλασε ο κόσμος, βρέ άδερφέ!..